

Του **Γιώργου Μητραλιά**

«Ήττα της γαλλικής ακροδεξιάς», «Υποχώρηση της Λε Πεν» ή ακόμα και «Το Βατερλό της ακροδεξιάς Λε Πεν», ιδού μερικοί από τους τίτλους με τους οποίους τα ελληνικά ΜΜΕ σχολίασαν τα αποτελέσματα του δεύτερου γύρου των γαλλικών περιφερειακών εκλογών. Τίτλοι «εμβριθείς» που προδίδουν μια γνώση του προβλήματος ανάλογη με εκείνη των σχολίων του είδους «Μα, ποια υπερθέρμανση του πλανήτη; Εδώ χιόνισε χτες στην Πάρνηθα»...

Οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι αυτοί οι τίτλοι και αυτός ο σχολιασμός των επιδόσεων της Κας Λε Πεν και του κόμματός της δεν πρωτοτυπούν. Αντίθετα, συνεχίζουν μια μακρά θλιβερή παράδοση απίστευτα λαθεμένων διαπιστώσεων και προβλέψεων για την ακροδεξιά, που διαψεύστηκαν ακαριαία από τα γεγονότα. Έτσι, και για να μείνουμε στο ζήτημα και στη χώρα που μας ενδιαφέρουν (την άνοδο της ακροδεξιάς στη Γαλλία), ήταν τον Αύγουστο του 1932 όταν ο ηγέτης του γαλλικού Σοσιαλιστικού κόμματος και μετέπειτα πρωθυπουργός του Λαϊκού Μετώπου **Λεόν Μπλουμ** δήλωνε: «Ό,τι κι να συμβεί, ο δρόμος προς την εξουσία έχει κλείσει για τον Χίτλερ». Και ο ίδιος Λεόν Μπλουμ συμπλήρωνε ακόμα πιο κατηγορηματικός την επαύριο της ήττας του Χίτλερ το Νοέμβριο του 1932: «Ο Χίτλερ είναι εφεξής αποκλεισμένος από την εξουσία. Είναι μάλιστα αποκλεισμένος, αν μπορώ να το πω, από την ίδια την ελπίδα της εξουσίας». Όσο για τη **Le Temps**, τη μεγάλη γαλλική εφημερίδα της εποχής και πρόγονο της σημερινής Le Monde, αυτή έμεινε στην ιστορία για τον εύγλωττο τίτλο του κύριου άρθρου της την επομένη της ναζιστικής εκλογικής ήττας του Νοεμβρίου 1932: «Το τέλος του κ. Χίτλερ»! Θυμίζουμε ότι μόλις δυο μήνες αργότερα, τον Ιανουάριο του 1933, ο ίδιος «κ. Χίτλερ» ανέβαινε στην εξουσία και γινόταν Καγκελάριος της Γερμανίας...

Για να είμαστε δίκαιοι, πρέπει να παραδεχτούμε ότι η εκλογική ήττα του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος το Νοέμβριο του 1932 θα μπορούσε να δικαιολογήσει τις

πρώρες θριαμβολογίες της γαλλικής εφημερίδας. Τι να πει όμως κανείς σήμερα για τους σημερινούς θριαμβολογούντες καθώς **δεν υπάρχει καμιά εκλογική ήττα, αλλά μάλλον εκλογικός θρίαμβος** του Εθνικού Μετώπου της Κας Λε Πεν; Πράγματι, τα γεγονότα –και οι αριθμοί– μιλάνε από μόνοι τους: Ιστορικό ρεκόρ ψήφων και ποσοστών της γαλλικής ακροδεξιάς, τριπλασιασμός των εκλεγμένων περιφερειακών συμβούλων της και... πρώτο σε εκλογική δύναμη κόμμα της Γαλλίας! Όσο για την αποτυχία του Εθνικού Μετώπου να κερδίσει έστω και μια περιφέρεια, το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι η, εδώ και τουλάχιστον 15 χρόνια, συνεχής άνοδος της εκλογικής επιρροής της γαλλικής ακροδεξιάς χαρακτηρίζεται από ανάλογες συνεχείς «αποτυχίες» ακόμα και να εκλέξει 2-3 βουλευτές. Ο λόγος είναι απλός και τον γνωρίζουν οι πάντες: Στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, για να εκλεγεί ένας ακροδεξιός πρέπει να υπερισχύσει των συνασπισμένων αντιπάλων του. Δηλαδή, να συγκεντρώσει περισσότερες ψήφους από όσους όλοι οι άλλοι μαζί...

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε με την παράθεση και αποδόμηση ανάλογων ανυπόστατων διαπιστώσεων και εκτιμήσεων. Όμως, νομίζουμε ότι προτεραιότητα πρέπει να δοθεί όχι σε λεπτομέρειες αλλά στην ουσία του προβλήματος που είναι η τρομακτικά επίφοβη γενική άνοδος της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς. Και η ουσία αυτού του –αμέσως μετά τη κλιματική καταστροφή– υπ'αριθμόν ένα προβλήματος των καιρών μας είναι διπλή. Καταρχήν, όταν ο συνασπισμός των πάντων

ενάντια στη (γαλλική και μη) ακροδεξιά δεν θα επαρκεί για να αποτρέψει την άνοδό της στην εξουσία, δηλαδή όταν μόνη της η ακροδεξιά θα συγκεντρώνει πάνω από το 50% των ψήφων, τότε θα είναι πολύ αργά! Κι αυτό για ένα απλό λόγο, που θα έπρεπε να μας έχει διδάξει ο εφιαλτικός ευρωπαϊκός μας 20ος αιώνας: **όταν η ακροδεξιά ανεβαίνει στην εξουσία, κάνει τα πάντα για να παραμείνει σε αυτή και δεν πέφτει παρά μέσα σε λουτρά αίματος και απερίγραπτων καταστροφών...**

Πριν όμως συμβούν όλα αυτά, υπάρχει η πολύ αμεσότερη δεύτερη «ουσία του προβλήματος» με την οποία πρέπει επείγοντως να καταπιαστούμε. Και αυτή παραπέμπει στις ήδη υπαρκτότατες έμμεσες καταστροφικές συνέπειες, στις «παράπλευρες απώλειες» που προκαλεί η συνεχής άνοδος της ακροδεξιάς πριν καν ανέβει στην εξουσία. Πρόκειται για τη σταδιακή ακροδεξιά μετάλλαξη των παραδοσιακών κυβερνητικών (νεοφιλελεύθερων) κομμάτων που, υπό την πίεση της ακροδεξιάς, επιλέγουν να την αντιμετωπίσουν

υιοθετώντας και εφαρμόζοντας όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του προγράμματός της, προς μεγάλη -βέβαια- απογοήτευση των οπαδών τους που φτάνουν τελικά να προτιμούν το πρωτότυπο από την απομίμηση! Και φτάνουμε έτσι, στην αποθέωση αυτής της αυτοκτονικής λογικής με την πριν από ένα μήνα ψήφιση από τη γαλλική Βουλή (και με τη θετική ψήφο των κομμουνιστών βουλευτών!) της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, που αποτελεί όχι κάποιο δευτερεύον αλλά ένα από τα πιο κεντρικά προγραμματικά μέτρα του Εθνικού Μετώπου, την ίδια τη «φιλοσοφία» του! Οι ομιλούντες για ήττες, υποχωρήσεις και Βατερλό του κόμματος της Κας Λε Πεν θα έπρεπε πριν προχωρήσουν σε αυτές τις εντελώς αστήρικτες, εξωπραγματικές και εξωφρενικές «διαπιστώσεις» τους να λάβουν υπόψη και το ιστορικής σημασίας εφιαλτικό γεγονός ότι η χώρα/βαρόμετρο της Γηραιάς μας ηπείρου που είναι **η Γαλλία των κοινωνικών επαναστάσεων και του Διαφωτισμού έφτασε ήδη «ανεπαισθήτως» να ζει κάτω από στρατιωτικό νόμο!...**

Συμπέρασμα: Η αρλουμπολογία περί των «αποτυχιών» της γαλλικής ακροδεξιάς είναι εξαιρετικά επικίνδυνη επειδή οδηγεί αναπόφευκτα στον **εφησυχασμό που είναι ο χειρότερος σύμβουλος στην αντιμετώπιση της φαιάς πανούκλας**. Και ας μην ξεχνάμε: Δυστυχώς, η ιστορία επαναλαμβάνεται όλο και λιγότερο ως φάρσα...

Πηγή: contra-xreos.gr